

[Paul Holt.]

tel, og 1ste Brev til Thimoteus, 2det Kapitel, og det Resultat, det ærede Medlem kommer til, er Udtryk for en Maade at arbejde med disse Sager paa, som jeg maa gaa imod. Jeg mener, den er uvidenskabelig, og jeg mener, den er stridende mod det, der er Teologiens Opgave. Men det vilde unægtelig blive en temmelig langvarig Historie, hvis vi fra denne Talerstol skulde drøfte det. Jeg vil altsaa bede det ærede Medlem forstaa, at jeg ikke har haft til Hensigt at være illoyal, og jeg vil være meget bedrøvet, hvis det skulde være det Indtryk, der blev staaende. Det er ikke Personen Hvidberg, det drejer sig om, det er nogle Standpunkter, nogle Ideer og noget, der betyder noget, og der er i denne Diskussion, ogsaa i denne Sal, blevet afsløret et Forhold i det danske Folk, som det er sundt bliver afsløret, idet vi herigennem faar Vidnesbyrd om den stigende Sæcularisation i vort Folk.

Det er en Kendsgerning, at det er saadan. Den danske Rigsdag kan med stort Flertal vedtage en Lov som den her foreliggende, og man maa bøje sig for Loven, men det kan ikke hindre os i at drage dette frem som Vidnesbyrd om en fremadskridende Sæcularisation, en fremadskridende manglende Ærbødighed over for de kirkelige Traditioner og over for den hellige Skrift.

Maa jeg lige sige til det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, at der er et Punkt her, hvorom vi ikke kan blive enige, og jeg skal gentage, hvad jeg sagde før. Det ærede Medlems Mening finder jeg urigtig, men jeg respekterer den Overbevisning, hvormed Meningen er fremført, den Klarhed, der ligger til Grund for hele den Stilling, det ærede Medlem indtager. Jeg vil altsaa gentage dette, at tillægger man den enkelte Menighed den Suverænitæt, som det ærede Medlem gaar ind for, saa er man med til at opløse Kirken som en Enhed. Hvis man har levet meget med i Kirkens Liv og har levet meget med f. Eks. i Kirkelivet i København, ved man, at disse Frihedslove, som paa mange Maader har været en Hjælp til at afspænde Situationer, der er opstaaet i Tidens Løb, f. Eks. Valgmenighedsloven og andet, ogsaa har deres Minusside, blandt andre den, at vi her i København i en Række Tilfælde inden for Folkekirken har en Slags Valgmenigheder, som bestaar af Sognebaandsløserne, der bor langt væk fra den Menighed, de har tilsluttet sig, og som Følge deraf ikke kommer til at gøre den fulde Indsats i Sognets Menighedsarbejde; dette, at der er den rige Adgang til at slutte sig til en bestemt Præst, bevirker, at Indsatsen i Sagnet bliver rin-

gere. Jeg nævner dette, fordi det er et personligt Problem for mig; jeg har visse Erfaringer netop paa dette Omraade, hvad jeg ogsaa ved anden Lejlighed har givet Udtryk for. Derfor kan man ikke udelukkende pege paa de gode Virkninger af disse Love, men man har ogsaa Lov til at pege paa, at der i disse Love er en vis opløsende Tendens. Jeg indrømmer imidlertid, at Hovedforskellen paa de to Synspunkter er den, hvorvidt man gaar ud fra, at Folkekirken er en virkelig Helhed, saavel juridisk som aandelig — der er her et Dobbeltforhold —, eller man gaar ud fra den enkelte Menigheds Suverænitæt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fibiger har Ordet for en kort Bemærkning.

Fibiger: Den højtærede Kirkeminister og det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen havde et Par Indvendinger over for det, jeg har sagt, og mente, at jeg ikke regnede en lille Valgmenighed paa Lolland-Falster for noget. Det er en Misforstaaelse; muligvis har jeg udtrykt mig forkert, jeg mente et lille Flertal i en Valgmenighed. Jeg ønsker aldrig at udtale mig nedsættende om nogen, der er smaa; jeg føler mig selv saa lille under saa mange Forhold. Jeg kan heller ikke godkende den Bemærkning, der ligeledes blev henvendt til mig baade af den højtærede Kirkeminister og af det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, at jeg skulde have udtalt mig paa Kirkens Vegne. Nej, det kunde aldrig falde mig ind. Jeg har sagt, at Kirken har ikke ønsket at faa en saadan Ordning. Saa længe vi ikke har en Repræsentation for Kirken — og det er dette, jeg ønsker vi skal have —, ved jeg ikke, om man kan henvende sig til andre end til Biskopperne; de er valgt af Menighedsraadene og kan i Kraft heraf udtale sig paa Kirkens Vegne. Saa vidt jeg har forstaaet, har de været imod denne Ordning, de har i hvert Fald ikke bedt om, at man fik en saadan Lov. Jeg ved godt, man vil sige — og deri er jeg enig —, at naar der ikke er et Lægmandselement med, kan man ikke tale om, at det paa rette Maade er Kirken, der udtaler sig. Derfor er det nødvendigt, at vi faar et saadant Organ, der kan udtale sig paa Kirkens Vegne; det har vi trængt til længe, og det har jeg meget ønsket at vi fik.

Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen sagde, at jeg havde udtalt, det var et underordnet Spørgsmaal. Jeg regner nu ikke saa forfærdelig meget med saadanne løsrevne Citater. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem havde det Indtryk, da vi havde den